

Kuran'ı Kerim'e ve Peygamber Efendimiz (sav)'in Sünnetlerine Uymanın Önemi

Dünya üzerinde yaşamış olan ve halen yaşayan milyarlarca insanın birbirinden çok farklı hayatları vardır. Ancak bazı gerçekler hiç değişmez. Her insan, kendi iradesi dışında ve yine kendisinin seçmediği bir ortamda dünyaya gelir, büyür ve kaçınılmaz olarak da ölür. Ölüm, şimdiye kadar tüm insanlar tarafından istisnasız olarak yaşanmış kesin bir gerçektir. Şu anda gördüğümüz insanların hepsi -siz de dahil- en fazla 100 yıl içinde bu gerçeği doğrularak toprak altına gireceklerdir.

İnsan hayatının ölüm kadar kesin bir diğer kuralı ise, insanın hayata herşeyden habersiz olarak başlamasıdır. İnsan dünyaya geldiğinde herşeyden habersiz, hiçbir şey bilmeyen ve hiçbir yargı yeteneğine sahip olmayan bir bebektir. Kendi yaşamını sürdürmeye yetecek kadar bile akli ve iradesi yoktur. Oysa canlıların çoğu "şuurlu" bir şekilde dünyaya gelirler; hayata gözlerini açtuklarında, kendi yaşamlarını sürdüreceği bilgi ve "içgüdü"lere sahiptirler. Örneğin sinekler gözlerini açar açmaz uçmaya ve yem aramaya başlarlar. Sanki dünyaya gelmeden önce kendilerine gerekli olan bütün bilgiler onlara öğretilmiş gibidir. Yaşadıkları ortama her yönden hazır bir şekilde doğar, bir süre beslenip ürer, sonra da ölürlürl.

İnsan ise başta da belirttiğimiz gibi bomboş bir zihinle ve hiçbir yeteneği olmadan dünyaya gelir. Bunları edinmesi ise yıllar sürer. "Akli başında" bir insan sayılması için uzun senelere ihtiyaç vardır. Bu dönem boyunca bedensel yetenekleri geliştiği gibi düşünme ve yargı yeteneği de gelişir. Ancak insanın bu zihinsel gelişimi hayatının sonuna kadar sürer.

Burada önemli bir noktaya dikkat etmek gerekmektedir. İnsan dünyaya "bomboş" geldiğine göre, her türlü eğitime de açıktır. Bu nedenle yetiştiği ortam kişinin değer yargılarının oluşmasında çok etkilidir. Önce ailesi, sonra da toplumun diğer kesimleri insanın değer yargılarının belirlenmesinde büyük bir rol oynar. Kişi neyin "doğru", neyin "yanlış" olduğunu içinde yaşadığı toplumdan öğrenir. Bu ise insanların bir kısmının aslında önemli bir sorunla karşı karşıya olduklarını göstermektedir. Çünkü kendisini etkileyen toplumun değer yargılarının, inanç ve düşüncelerinin gerçekten doğru olduğunu gösterecek hiçbir ölçü yoktur. Kuşkusuz her toplumun geleneksel birtakım değerleri vardır, ancak önemli olan neye göre bu değerlerin doğru veya yanlış olduğunun belirlendiğidir.

Örneğin komünist bir toplumda büyüyen genç diyalektik materyalizmden etkilenerek yetişebilir. Ya bu ideolojiyi benimser, ya da ona "karşı" olur; bu "karşı olma" kavramı bile yine bu ideolojinin etkisini göstermektedir. Afrika'nın balta girmemiş ormanlarında yaşayan bir yerli çocuğu ise totemlere tapınmayı öğrenip, bu sapkınlığı doğal karşılayabilir. Nazi Almanyası gibi faşist bir rejimde büyüyen insan, "Hitler"e ve onun fikirlerine sadakatle bağlanabilir. Dürüstlük, sadakat, vefa gibi ahlaki değerlerin önemli görülmediği bir toplumda yetişen bir kişi ise, sahtekarlık yapmakta, yalan söylemekte, menfaatperest davranmakta sakınca görmeyebilir.

Kısacası farklı toplumlar farklı değer yargılarına, farklı yol göstericilere sahiptirler ve bunların hangisinin gerçekten doğru olduğunu tespit edemezler. Zaten insanların büyük bir çoğunluğu böyle bir tespit yapmaya da uğraşmazlar. İçinde büyüdükleri geleneği aynen benimser, atalarından ve babalarından kendilerine miras kalan kültürü sorgulamadan sürdürürler. Bazıları kendilerince "müstakil şahsiyet" gösterir ve geleneksel kültürü tümüyle reddederek yeni bir ideolojiyi benimserler. Ya da tamamen kendi kişisel sezgi ve duygularını "yol gösterici" edinirler. Ancak bu ideolojilerin ya da kişisel "hayat felsefeleri"nin doğru olduğunu gösterebilecek hiçbir delil de yoktur. Çünkü birbirinden farklı binlerce ideoloji ya da "hayat felsefesi" vardır.

Bu gerçeği gören bazı düşünürler, çareyi "tek bir doğrunun olmadığını, doğrunun izafi bir kavram olduğunu" öne sürmekte bulmuşlardır. Onlara göre birbirinden tamamen farklı binlerce "doğru" tanımı olduğuna göre, "asıl doğru" diye de bir şey yoktur. Bugün pek çok kişinin ağzından duyabileceğimiz "herkesin doğrusu kendine" sözü de bu yanlış düşüncenin bir ifadesidir.

Peki gerçek böyle midir? İnsan-oğlu hiçbir şey bilmez iken geldiği bu dünyada, binlerce farklı ve izafi doğru

tanımı karşısında, hangisinin "asıl doğru" olduğunu bulamadan yaşamak, bunlar arasında çabalamak, hayatını tüketmek zorunda mıdır? Elbette hayır...

Ne evren, ne dünya ne de insan başıboş, sahipsiz ve amaçsızdır. Hepsini alemlerin Rabbi olan Allah yaratmıştır. Evrende bulunan herşey Allah'ın iradesine boyun eğmiştir. Evren, bir zamanlar yok iken, O'nun "Ol" emri ile var olmaya başlamış ve şekillenmiştir. Dünyayı insan için seçen, diğer tüm gezegenlerin aksine, suyla, havayla, bitkilerle, hayvanlarla, kısacası hayatla dolu bir gezegen yapan Yüce Allah'tır. İnsanın bedenini kuru bir balçıktan yaratıp, sonra da ona Kendi ruhundan üfleyen ve böylece ona bilinç ve irade veren yine Yüce Rabbimiz'dir. Allah Kuran`da şu şekilde buyurmaktadır:

``Gerçekten sizin Rabbiniz, altı günde gökleri ve yeri yaratan, sonra arşa istiva eden Allah'tır. Gündüzü, durmaksızın kendisini kovalayan geceyle örten, Güneş'e, Ay'a ve yıldızlara kendi buyruğuyla baş eğdirenidir. Haberiniz olsun, yaratmak da, emir de (yalnızca) O'nundur. Alemlerin Rabbi olan Allah ne Yücedir.`` (Araf Suresi, 54)

Yüce Rabbimiz tüm evrene hakim olduğu gibi insana da hakimdir. Ayetlerde şöyle buyrulur:

``Sözünüzü ister gizleyin, ister açığa vurun. Şüphesiz O, sinelerin özünde saklı duranı bilendir. O, yarattığını bilmez mi? O, Latif'tir; Habir'dir.`` (Mülk Suresi, 13-14)

Allah, Kendisi'ne yönelen kullarına dünyada ve ahirette sonsuz cenneti müjdelemiştir. Allah cennet ile müjdelediği müminlere Kuran`ın yol gösterici olduğunu bildirmiştir.

"Elif, Lam, Mim. Bu, kendisinde şüphe olmayan, muttakiler için yol gösterici olan bir Kitaptır." (Bakara Suresi, 1-2)

Rabbimiz'in bizlere bir rehber ve rahmet olarak gönderdiği Yüce Kuran, insanların kendilerine edindikleri tüm diğer yol göstericilerden (kültürlerden, geleneklerden, ideolojilerden, hayat felsefelerinden vs.) kıyas edilmeyecek şekilde üstündür. Çünkü diğer tüm ideolojiler insan ürünüdür. İnsanların sarılması gereken, hükmünde hiçbir eksik, hata ya da çarpıklık olmayan, alemlerin Rabbi Allah`ın sözü Kuran`dır. Allah Kuran`da şu şekilde buyurmuştur:

``De ki: "Sizin şirk koştuğunuzdan hakka ulaştırabilecek var mı?" De ki: "Hakka ulaştıracak Allah'tır. Öyleyse, hakka ulaştıran mı uyulmaya daha hak sahibidir, yoksa doğru yola ulaştırılmadıkça kendisi hidayete ulaşmayan mı? Ne oluyor size? Nasıl hükmediyorsunuz?" (Yunus Suresi, 35)

Kuran ahlakını yaşamayıp atalarından gelen cahiliye geleneklerinin, sapkın ideolojilerin ya da yanlış hayat felsefelerinin peşinden gidenler, büyük bir yanılgı içinde olduklarını er ya da geç anlayacaklardır. Ancak geç anlamak, ölümlerle birlikte anlamak anlamına gelir ki, bunun insana hiçbir faydası yoktur. Kuran'ın bir özelliği de "furkan" olması, yani hak ile batılı, doğru ile yanlış biribirinden ayırmasıdır ve her şey, ancak Kuran ahlakına uygun ise doğruluk kazanabilir. Bu nedenle tüm insanlar ömürleri boyunca kendilerine yalnızca Kuran ahlakını rehber edinmeli, Kuran'a ve Peygamber Efendimiz (sav) sünnetine sınıksız sarılmalıdırlar. Sonsuz ilim sahibi Yüce Allah, Kuran`ın bir hidayet rehberi olduğunu bir ayette şu şekilde bildirmiştir.

``Biz Kitabı sana, herşeyin açıklayıcısı, Müslümanlara bir hidayet, bir rahmet ve bir müjde olarak indirdik.`` (Nahl Suresi, 89)

<https://www.harunyahya.info/makaleler/kurani-kerime-ve-peygamber-efendimiz-savin-sunnetlerine-uymanin-onemi>